



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: J. O., státního příslušníka Mongolska, proti žalované Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ICP letiště Praha – Ruzyně, se sídlem Aviatická 1050/16, P. O. Box 30, 160 08 Praha 6, proti rozhodnutí ze dne 27. 9. 2011, č. j. CPR-2128-38/PŘ-2011-004112,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2011 prodloužila žalovaná žalobci dobu zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovenou rozhodnutím ze dne 8. 7. 2011 na devadesát dnů, o dalších devadesát dnů; zdůvodnila to tím, že se v dosavadní době zajištění nepodařilo realizovat vyhoštění z důvodu stále probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Během doby zajištění nenastaly změny, které by mohly odůvodnit zmírnění opatření dopadajících na žalobce v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním. Stále tedy platí, že mírnější opatření by byla neúčinná a zvláštní opatření by neposkytla záruku, že by žalobce z území vycestoval.

Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí zdůraznil, že jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze pokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (článek 15 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí). Žalovaná v odůvodnění pouze shrnula skutkové okolnosti, které vedly k samotnému zajištění, nic nového neuvedla; přitom pro prodloužení doby zajištění by měly být splněny přísnější podmínky než v počáteční fázi zajištění. Je nepřipustné zdůvodňovat prodloužení doby zajištění probíhajícím azylovým řízením, které samo o sobě nemůže být důvodem pro pokračující zajištění cizince. Je nepřipustné postihovat cizince za uplatňování jeho práva na

podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany institutem zajištění, pokud navíc správní orgán neuvádí jiný důvod pro pokračující zajištění. Vzhledem k časové náročnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany je pravděpodobné, že ve stanovené době nebude možno žalobce vyhostit; tím se však žalovaná vůbec nezabývala, ač to bylo její povinností (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 A 168/2011-19). Rozhodnutí je odůvodněno velmi povrchně, a je proto nepřezkoumatelné; kromě toho mu chybí podstatná náležitost podle § 69 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), a sice datum vyhotovení rozhodnutí. Žalobce proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve shrnula skutkový stav; uvedla, že žalobce v minulosti celkem čtyřikrát svévolně opustil pobytové středisko; dvakrát byl také transferován z Nizozemského království, kam přicestoval bez potřebného víza. Dne 8. 7. 2011 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění; ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že opakovaně porušil Schengenský hraniční kodex tím, že překročil hranice do SRN a do Nizozemska bez potřebného cestovního dokladu a víza. Žalovaná setrvala na svém i ohledně neúčinnosti zvláštních opatření, nadále je dána důvodná obava, že by žalobce mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Kromě toho dne 29. 9. 2011 bylo ukončeno v pořadí již druhé řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany a dne 6. 10. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž žalobci opětovně nebyl udělen azyl. V okamžiku rozhodování o prodloužení doby zajištění nebyla dána zjevná překážka trvalejší povahy, která by i do budoucna bránila vyhoštění (probíhající řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo překážkou pouze dočasné a procesní povahy, nejednalo se o žádnou hmotněprávní okolnost, která by byla specifická právě pro žalobce, jako např. jeho soukromý a rodinný život). Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná blíže neupřesnila, proč prodlužuje zajištění žalobce. Tento názor soud nesdílí. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla jako důvod prodloužení doby zajištění neskončené řízení o mezinárodní ochraně. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná pravidelně sledovala, zda důvody zajištění trvají, a měla povědomost o stavu řízení ve věci žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, byť toto řízení provádí správní orgán odlišný od žalované. Jestliže podání žádosti o mezinárodní ochranu tvoří překážku výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, považuje soud odkaz na řízení o mezinárodní ochraně za dostatečné odůvodnění nemožnosti vykonat uložené správní vyhoštění. Vzhledem k tomu, že k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný jiný správní orgán (a o případně podané žalobě či kasační stížnosti rozhodují věcně a místně příslušné soudy), nelze na žalované požadovat, aby v této fázi činila kroky k realizaci vyhoštění.

Zajištění, jak se žalobce mylně domnívá, není v jeho případě žádným postihem za to, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany: žalobce byl zajištěn ze zcela jiných důvodů, které jsou srozumitelně popsány jak v rozhodnutí o samotném zajištění, tak v rozhodnutí nyní napadeném. Žalobce v minulosti opakovaně porušil jak pravidla stanovená v právním řádu České republiky, tak pravidla Schengenského hraničního kodexu; veškerým svým jednáním dával najevo, že správní řízení podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, které bylo zahájeno na základě jeho vlastní žádosti, je pro něj jen obtížnou formalitou, kterou podstupuje ne proto, aby se dočkal výsledku řízení, ale proto, aby se nemusel vracet do země původu, aby mohl pobývat na území ČR a odtud podle vlastního uvážení – bez ohledu na to, že porušuje předpisy – případně pokračovat do dalších pro něj atraktivnějších evropských zemí. Soud nepochybuje o důvodnosti obavy, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; svým dosavadním chováním žalobce dostatečně prokázal, že území ČR

nehodlá dobrovolně opustit, a pokud je opouští, činí tak jen proto, aby nelegálně vstoupil na území jiných států.

Žalované nelze ani vytknout, že se výslovně nezabývala tím, zda je v žalobcově případě výkon správního vyhoštění skutečně možný. Nejvyšší správní soud sice ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61 (jehož se dovolává i žalobcem citovaný rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 3 A 168/2011), konstatoval, že *„je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince (pozn.: a to platí obdobně i pro rozhodování o prodloužení zajištění cizince) zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný“*, z toho však nelze dovozovat, jak v podstatě činí žalobce, že je nutné postavit najisto, že jeho vyhoštění bude skutečně provedeno (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 72/2011-75). Výsledek řízení o mezinárodní ochraně nelze předjímat, na druhé straně určitým vodítkem může být pro žalovanou i to, že žalobce v uplynulých letech již jedno řízení ve věci mezinárodní ochrany absolvoval, a neuspěl.

Ve fázi, kdy správní orgán rozhoduje o zajištění cizince či prodlužuje dobu jeho zajištění, jsou úvahy o možnosti správního vyhoštění cizince na místě jen v tom smyslu, zda tu již v okamžiku rozhodování o zajištění (prodloužení doby zajištění) není dána zjevná překážka trvalejší povahy, která bude i do budoucna bránit vyhoštění. To ale není žalobcův případ. Se žalobcem je pouze vedeno řízení ve věci mezinárodní ochrany, v němž již bylo vydáno rozhodnutí; jak správně uvádí žalovaný, překážka vyhoštění je v jeho případě pouze dočasné a procesní povahy, nejedná se o žádnou hmotněprávní okolnost, která by byla specifická právě pro něj (ať už by šlo o okolnosti spjaté s osobou žalobce – jako jeho soukromý a rodinný život na území ČR – nebo o podmínky, za nichž vyhošťovaného cizince přijímá země jeho původu). Ostatně jak na to upozornila žalovaná, podle § 127 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. není podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění důvodem pro ukončení zajištění (a stejně tak ani důvodem pro to, aby trvajícím zajištěním nebylo v rámci maximální doby zajištění prodlouženo, pokud tu není překážka ve smyslu shora popsáném, která by zásadně znemožňovala vyhoštění).

Důvodná není ani námitka, podle níž žalovaná při rozhodování o prodloužení doby zajištění nezkoumala, zda v žalobcově případě nepostačí uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce má pravdu v tom, že u cizince se mohou v průběhu zajištění změnit poměry a mohou nastat okolnosti, které by případně umožňovaly využít některého ze zvláštních opatření namísto toho, aby byl cizinec dále omezován na svobodě. Proto je žalovaná povinna vyjádřit se k možnosti užít zvláštní opatření podle § 123b i v rozhodnutí, jímž se prodlužuje doba zajištění. K tomu je třeba, aby žalovaná v odůvodnění rozhodnutí popsala skutkové okolnosti případu zajištěného cizince a uvedla, zda u něj v průběhu zajištění nastaly změny, které by odůvodnily zmírnění opatření dopadajícího na něj v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním. Žalovaná v projednávané věci tuto svou povinnost splnila.

Nelze ovšem přisvědčit žalobci v tom, že pro prodloužení zajištění musejí být splněny přísnější podmínky než pro zajištění samotné. V průběhu celé doby zajištění musejí být splněny tytéž zákonné podmínky, ze zákona nijak neplyne, že při prodlužování doby zajištění by měla být nutnost zajištění cizince jaksi „intenzivnější“. Ostatně žalobce tuto svou domněnku ani nijak nezduvodňuje, a především ani neuvádí, v čem byly jeho osobní poměry při rozhodování o prodloužení doby zajištění jiné, než tomu bylo při rozhodování o zajištění tři měsíce předtím. Nijak tedy nevyvrací závěr žalované, podle nějž nenastaly během doby zajištění změny, které by mohly vést k využití zvláštních opatření podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb.

Soud dodává, že takovouto změnou či novou okolností, která by svědčila ve prospěch mírnějších opatření podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., není to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Žadatel o mezinárodní ochranu, o jehož žádosti nebylo dosud rozhodnuto, má jistotu, že nebude nucen opustit území dříve, než o jeho žádosti bude rozhodnuto, a to bez ohledu na to, zda právě je, či není zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. V žádném případě však podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá za následek, že zajištěný cizinec musí být propuštěn, resp. že jeho zajištění nemůže být prodlouženo. To by mířilo zcela proti smyslu zajištění jako posledního možného prostředku, který má znemožnit porušování zákona o pobytu cizinců těm jedincům, kteří jej nejsou schopni či ochotni dodržovat z vlastní vůle.

Je pravda, že napadené rozhodnutí neobsahuje datum vyhotovení, jak to požaduje § 69 odst. 1 správního řádu; tato vada nicméně nepůsobí jeho nezákonnost, a ani sám žalobce neuvádí, jak jej toto opomenutí správního orgánu zkrátilo či mohlo zkrátit na jeho právech.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. října 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková